

روى موج کوتاه

عضو کمیسیون امنیت ملی مجلس:

احتمالاً اسنپ بک فعال می شود

عضو کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی مجلس بیان کرد: متأسفانه در عرصه بین الملل، منطق و استدلال و مبانی حقوقی جایگاهی ندارد و همه چیز بازی سیاسی است. دستگاه‌های بین‌المللی مثل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در اختیار آن‌هاست و سیاسی بر خورد می‌کنند به همین دلیل، این احتمال وجود دارد که اسنپ‌بک فعال شود. به گزارش دیده‌بان ایران، وحیداحمدی با اشاره به اقدام تروئیکای اروپایی در فعال‌سازی مکنایسم ماشه، گفت: جمهوری اسلامی ایران گزینه‌های مختلفی برای بر خورد مناسب با تصمیم ظالمانه تروئیکای اروپایی دارد که خروج از معاهده NPT از جمله این گزینه‌هاست. وی توضیح داد: ایران عضو NPT است و باید مراکز و دانشمندان هسته‌ای ما تحت حمایت آژانش باشند اما آژانس حتی حاضر به محکوم کردن بمباران مراکز هسته‌ای ایران توسط رژیم صهیونیستی با حمایت آمریکا و ترور دانشمندان هسته‌ای ما نشد. این چه تعهد یک طرفه‌ای است که ما فقط باید عمل کنیم و اساساً چه سودی برای ما داشته‌است؟

■ ■ ■

رئیس کمیسیون امنیت ملی مجلس:

مذاکره کنندگان بر جام،

سکه‌هایی که گرفتند را پس بدهند

رئیس کمیسیون امنیت ملی مجلس گفت: ما در نظام اسلامی ریاست نداریم، مسئولیت داریم. در ماجرای بر جام، مذاکره کنندگان حداقل سکه‌ها را پس بدهند بر جام دستاوری ندانست، ولی برای تبلیغ آن بسیار فشارسازی کردند به گزارش دیده‌بان ایران، ابراهیم عزیزی افزود: ما در نظام اسلامی ریاست نداریم، مسئولیت داریم. در ماجرای بر جام، مذاکره کنندگان حداقل سکه‌ها را پس بدهند بر جام دستاوری ندانست، ولی برای تبلیغ آن بسیار فشارسازی کردند. وی افزود: در آن شرایط یک تصمیمی بود که گرفته شد. آن شخص به تنهایی تصمیم نگرفت، همه اجزای نظام گفتند با این شروط و ابعاد اتوافق شود. آ. عزیزی ادامه داد: ما به فضل الهی از این مواقع عبور خواهیم کرد

■ ■ ■

عبدی:

نمی توان فقط با موشک مملکت را حفظ کرد

فعال سیاسی اصلاح طلب گفت: موشک خیلی مهم و ضروری است و همه از آن استقبال می کنند، ولی مملکت به چیزهای زیاد دیگری نیاز دارد. به گزارش جماران، عباس عبدی افزود: ما داریم آب می شویم. ایران دارد آب می شود و ناترازی های اضافی می شوند فقط اضافه می شود. استهلاک دار، در سه ربه گذاری نمی شود و مصرف هم بالا می رود. وی افزود: قدرت تصمیم گیری هم از بین می رود؛ به خاطر اینکه حمایت مردم را ندارد. بنابراین این وضعیت همین طور موجب کهلوت جامعه ایران و ناتوانی اش در دفاع از خودش می شود. نمی توان فقط با موشک و... مملکت را حفظ کرد. خیلی مهم و ضروری است و همه از آن استقبال می کنند، ولی ایران به چیزهای زیادی نیاز دارد.

■ ■ ■

علی باقری معاون بین الملل شعام شد

علی باقری با حکم لاریجانی به عنوان معاون بین الملل شورای عالی امنیت ملی ایران منصوب شد. به گزارش ایلنا، «علی باقری» سرپرست سابق وزارت خارجه ایران و معاون سیاسی وزارت خارجه در زمان ریاست جمهوری سید ابراهیم رئیسی با حکم «علی لاریجانی»، به عنوان معاون بین الملل دبیر خانه شورای عالی امنیت ملی منصوب شد. باقری در دیدار لاریجانی با ارم ن گرگوریان، دبیر شورای امنیت ارمستان نیز حضور داشت.

■ ■ ■

وزیر نیرو سه شنبه به مجلس می رود

سخنگوی هیأت رئیسه مجلس از بر گزاری نشست نظارتی مجلس در روز سه شنبه با حضور علی آبادی به منظور بررسی عملکرد وزیر نیرو در مدیریت ناترازی انرژی خبر داد. به گزارش ایلنا، عباس گودرزی گفت: در این نشست عباس علی آبادی گزارش خود در خصوص عملکرد دواز تخانه در مدیریت ناترازی انرژی و اجرای به تعهدات و برنامه های وزارت نیرو ارائه خواهد کرد، همچنین تعدادی از نمایندگان مجلس به بیان نظرات و مسائل مرتبط با این حوزه و بررسی عملکرد دواز تخانه در بحث مدیریت ناترازی انرژی می پردازند.

■ ■ ■

مشاور سیاسی رئیس جمهور:

بازگشت تحریم های بین المللی را نباید کوچک شمرد

مشاور سیاسی رئیس جمهور در شبکه اجتماعی ایکس ضمن اشاره به اقدام تروئیکای اروپایی در ابلاغ رسمی فعال سازی مکنایسم پس گشت (اسنپ بک) برای بازگشت تحریم های ضد ایرانی به شورای امنیت سازمان ملل متحد، نوشت: بازگشت تحریم های بین المللی را نباید کوچک شمرد و همه تاش و توان کشور باید معطوف مقابلۀ با آن باشد. «مهدی سنایی» در ادامه این پیام آورده است، تحریم بلندمدت برای هر کشوری اثرات زیانبار و عمیق دارد و مانع توسعه است. تحریم ها موجب محدودیت بیشتر حضور ایران در عرصه بین المللی و حتی دشواری و عدم تکران در روابط با قدرتهای شرقی می شود.

■ ■ ■

سپاه امام رضا خبر داد

دستگیری هشت عامل مرتبط با موساد

در خراسان رضوی

سپاه پاسداران از دستگیری هشت نفر از عوامل مرتبط در دستور کار دستگیرشدگان یاد. به گزارش روابط عمومی سپاه امام رضا(ع)، این افراد که آموزش های تخصصی خود را از طریق فضای مجازی از عوامل این سرویس دریافت می کردند در جریان جنگ ۱۲ روزه، اقدام به ارسال مختصات مراکز حیاتی و حساس و همچنین اطلاعات مربوط به شخصیت های برجسته نظامی برای افسران اطلاعاتی موساد کرده بودند. بر اساس مستندات موجود عناصر دستگیر شده در صدد طراحی و اجرای عملیات علیه مسئولان کشوری و لشکری و نیز تخریب مراکز مهم در مشهد مقدس بودند که با شراف کامل اطلاعاتی پیش از هر گونه اقدام عملیاتی، بازداشت شدند. همچنین از این شبکه مفادیری مواد اولیه جهت ساخت لایچر، بمب مواد منفجره و تله های انفجاری کشف و ضبط شد.

میرا قربانی فر

سطح تنش میان ایران و اروپا حالا به بالاترین سطح خود رسیده است و کشورهای اروپایی به دنبال فعال سازی مکنایسم ماشه علیه ایران هستند و نشانه های تازه ای از بازگشت تحریم های شورای امنیت به چشم می خورد. از سوی دیگر در داخل کشور نیز طیف تندرو نه تنها از این روند ابراز نگرانی کرده، بلکه پارافران گذاشته و با طرح خروج ایران از پیمان منع گسترش سلاح های هسته ای (NPT)، سناریویی به مراتب پرهزینه تر را پیشنهاد می کند.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

در حقیقت دلوایس های مذاکره و توافق در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی که مدام بر طبل بی فایده بودن مذاکره و مخالفت با آن و آتش زدنش می کوبیدند، حالا بار دیگر دلوایس شده اند، اما این بار برای مکنایسم ماشه و بازگشت تحریم ها!

در حالی که سوال مهم تر و اساسی تر این است که اگر مخالف مذاکره و بر جام و توافق بود، دهاند که حالا بهترین فرصت برای آنان است؛ این گوی و میدان مورد علاقه آنان است، تصور کنند بر جامی نبوده و هواپیمایی خریداری نشده و اصلا فرصت تنفسی هر چند محدود هم وجود نداشته است و بازگشت همه چیز به نقطه صفر در سال ۱۳۹۲ است. کمالاتکه حامیان و پیاده نظام همین تفکر نیز بودند که ۷ مهرماه ۱۳۹۲، زمانی که حسن روحانی از سفر نیویورک به تهران بازگشت به سوی ماشین حامل اواز بابت تلاش برای عادی سازی روابط با جهان لنگه کش پرت کردند. با این شرایط دیگر عجیب نیست که این همه ابر از دلوایسی و نگرانی این تفکر در روزهای اخیر باعث تعجب شود و حتی واکنش مسعود پزشکیان را نیز در پی داشته باشد.

تعجب پزشکیان از دلوایسان برای مکنایسیم ماشه

مسعود پزشکیان، رئیس جمهور، در سخنانی که با تآب گسترده ای یافت، منتقدان دیروز بر جام را به چالش کشید. او در نشست اخیر با محمدعلی ابطی، عبدالله گنجی و علیرضا معزی با صراحت گفت: «فرادی که در گذشته بر جام رانمی پذیرفتند، حالا از فعال شدن مکنایزم اسنپ بک گلابه می کنند؛ خب شما که بر جام را قبول نداشتید!»

رئیس جمهوری همچنین تأکید کرده که «ما نمی خواهیم اسنپ بک فعال شود اما بعضی سدهاایی که از مجلس می آید بدتر از آن است. الان هم معتقد هستم که پذیرفتن بر جام، بهتر از نپذیرفتنش بود.» پزشکیان با تأکید بر این که دولتش نه دنبال فعال شدن مکنایسم ماشه است و نه به دنبال واگذاری حقوق کشور، بگرنه اصلی خود را متوجه اختلافات داخلی دانست و هشدار داد که صدای تفرقه و شکاف در داخل، خطراتی از تهدیدهای خارجی است.

این سخنان، در حقیقت پرده از تناقضی بزرگ در سیاست داخلی ایران برداشت: همان جریان هایی

که روزی شعار «بر جام را آتش باید زد» سر می دادند، امروز خود نگران فعال شدن مکنایسم ماشه شده اند و دولت های پیشین را متهم می کنند.

بازگشت به گذشته و قطعنامه های که

«کاغذپاره» نبودند

برای فهم امروز، اما شاید باید به عقب بازگردیم؛ به فاصله سال های ۱۳۸۵ تا ۱۳۸۹، زمانی که محمود احمدی نژاد بر مسند ریاست جمهوری بود و سعید جلیلی به عنوان دبیر شورای عالی امنیت ملی، هدایت مذاکرات هسته ای ایران را بر عهده داشت.

درست در همین دوره بود که ۶ قطعنامه سنگین شورای امنیت علیه ایران صادر شد؛ قطعنامه هایی که زیر ساخت تحریم های بین المللی و فشار های بی سابقه اقتصادی را فراهم کردند. احمدی نژاد در همان سال ها با زیست های تبلیغاتی مشهور خود، این قطعنامه ها را «کاغذپاره» می خواند و در سخنرانی های عمومی می گفت: «آن قدر قطعنامه بدهید تا قطعنامه دان تان نباشد».

اما واقعیت این بود که همان «کاغذپاره ها» دسترسی ایران به سیستم بانکی جهانی را مسدود کردند، فروش نفت را به شدت محدود ساختند و کشور را در تنگنای اقتصادی قرار دادند.

در این میان، نقش سعید جلیلی به عنوان مذاکره کننده ارشد ایران نیز بسیار تعیین کننده بود. او را وریکدی کاملاً ایدئولوژیک و شعار محور، مذاکره را

رئیس جمهوری همچنین تأکید کرده که «ما نمی خواهیم اسنپ بک فعال شود اما بعضی سدهاایی که از مجلس می آید بدتر از آن است. الان هم معتقد هستم که پذیرفتن بر جام، بهتر از نپذیرفتنش بود.» پزشکیان با تأکید بر این که دولتش نه دنبال فعال شدن مکنایسم ماشه است و نه به دنبال واگذاری حقوق کشور، بگرنه اصلی خود را متوجه اختلافات داخلی دانست و هشدار داد که صدای تفرقه و شکاف در داخل، خطراتی از تهدیدهای خارجی است.

این سخنان، در حقیقت پرده از تناقضی بزرگ در سیاست داخلی ایران برداشت: همان جریان هایی

که روزی شعار «بر جام را آتش باید زد» سر می دادند، امروز خود نگران فعال شدن مکنایسم ماشه شده اند و دولت های پیشین را متهم می کنند.

در حالی که سوال مهم تر و اساسی تر این است که اگر مخالف مذاکره و بر جام و توافق بود، دهاند که حالا بهترین فرصت برای آنان است؛ این گوی و میدان مورد علاقه آنان است، تصور کنند بر جامی نبوده و هواپیمایی خریداری نشده و اصلا فرصت تنفسی هر چند محدود هم وجود نداشته است و بازگشت همه چیز به نقطه صفر در سال ۱۳۹۲ است. کمالاتکه حامیان و پیاده نظام همین تفکر نیز بودند که ۷ مهرماه ۱۳۹۲، زمانی که حسن روحانی از سفر نیویورک به تهران بازگشت به سوی ماشین حامل اواز بابت تلاش برای عادی سازی روابط با جهان لنگه کش پرت کردند. با این شرایط دیگر عجیب نیست که این همه ابر از دلوایسی و نگرانی این تفکر در روزهای اخیر باعث تعجب شود و حتی واکنش مسعود پزشکیان را نیز در پی داشته باشد.

در حقیقت دلوایس های مذاکره و توافق در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی که مدام بر طبل بی فایده بودن مذاکره و مخالفت با آن و آتش زدنش می کوبیدند، حالا بار دیگر دلوایس شده اند، اما این بار برای مکنایسم ماشه و بازگشت تحریم ها!

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

در حقیقت دلوایس های مذاکره و توافق در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی که مدام بر طبل بی فایده بودن مذاکره و مخالفت با آن و آتش زدنش می کوبیدند، حالا بار دیگر دلوایس شده اند، اما این بار برای مکنایسم ماشه و بازگشت تحریم ها!

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

مسعود پزشکیان درباره بازی تندروها با سناریوی خروج از NPT هشدار داد؛

دلوایسان دیروز برجام، طلبکاران امروز ماشه!

نه ابرازی برای کاهش تنش، بلکه تریبونی برای نمایش «پستادگی» معرفی می کرد.

جلسات طولانی او با نمایندگان گروه ۵+۱ اغلب بدون هیچ دستاورد عملی به پایان می رسید؛ گزارش های دیپلماتیک آن سال ها نشان می دهد که طرف های مقابل، مذاکره با جلیلی را «تلاف

وقت» توصیف می کردند، چرا که او بیشتر به ایراد سخنانی های کلی و تکرار مواضع می پرداخت تا ورود به جزئیات فنی توافق.

نتیجه این مذاکرات بی ثمر نیز چیزی جز افزایش فشار ها و انزوای بیشتر ایران نبود. چنان که حتی برخی چهره های اصولگر ایدئهای تلویح اعتراف کردند که دوره جلیلی، «عملآسال های» «دست رفته» در دیپلماسی هسته ای ایران بود.

شش قطعنامه ای که در همین دوره صادر شدند، همان ها بود که بعدها در بر جام (قرارداد میان ایران و ۶ کشور دیگر در سال ۲۰۱۵) محور اصلی مذاکرات لغو تحریم ها قرار گرفت. به بیان دیگر، هر بنه های انباشته شده سیاست تقابلی و مذاکرات بی نتیجه جلیلی، میراث سنگینی بود که بر دوش دولت های بعدی افتاد.

دلوایسان دیروز، طلبکاران امروز

در این میان اما جریان موسوم به «دلوایسان» و طیف نزدیک به جبهه پایداری در سال های پس از آغاز مذاکرات هسته ای دولت روحانی، هیچ فرصتی را برای حمله به تیم دیپلماسی ایران از دست ندادند.

آن ها از همان روز نخست، با شعار «نه توافق بد» و «بر جام خیانت است» به میدان آمدند. در مجلس نهم، بارها علیه محمدجواد ظریف و عباس عراقچی شمار سرر داده شد. حتی در مراسم استقبال از تیم مذاکره کننده در فرودگاه مهرآباد، گروهی از همین جریان پا لاگرد ها با شعار: «آن قدر قطعنامه بدهید تا قطعنامه دان تان نباشد».

اما واقعیت این بود که همان «کاغذپاره ها» دسترسی ایران به سیستم بانکی جهانی را مسدود کردند، فروش نفت را به شدت محدود ساختند و کشور را در تنگنای اقتصادی قرار دادند.

در این میان، نقش سعید جلیلی به عنوان مذاکره کننده ارشد ایران نیز بسیار تعیین کننده بود. او را وریکدی کاملاً ایدئولوژیک و شعار محور، مذاکره را

رئیس جمهوری همچنین تأکید کرده که «ما نمی خواهیم اسنپ بک فعال شود اما بعضی سدهاایی که از مجلس می آید بدتر از آن است. الان هم معتقد هستم که پذیرفتن بر جام، بهتر از نپذیرفتنش بود.» پزشکیان با تأکید بر این که دولتش نه دنبال فعال شدن مکنایسم ماشه است و نه به دنبال واگذاری حقوق کشور، بگرنه اصلی خود را متوجه اختلافات داخلی دانست و هشدار داد که صدای تفرقه و شکاف در داخل، خطراتی از تهدیدهای خارجی است.

این سخنان، در حقیقت پرده از تناقضی بزرگ در سیاست داخلی ایران برداشت: همان جریان هایی

که روزی شعار «بر جام را آتش باید زد» سر می دادند، امروز خود نگران فعال شدن مکنایسم ماشه شده اند و دولت های پیشین را متهم می کنند.

در حالی که سوال مهم تر و اساسی تر این است که اگر مخالف مذاکره و بر جام و توافق بود، دهاند که حالا بهترین فرصت برای آنان است؛ این گوی و میدان مورد علاقه آنان است، تصور کنند بر جامی نبوده و هواپیمایی خریداری نشده و اصلا فرصت تنفسی هر چند محدود هم وجود نداشته است و بازگشت همه چیز به نقطه صفر در سال ۱۳۹۲ است. کمالاتکه حامیان و پیاده نظام همین تفکر نیز بودند که ۷ مهرماه ۱۳۹۲، زمانی که حسن روحانی از سفر نیویورک به تهران بازگشت به سوی ماشین حامل اواز بابت تلاش برای عادی سازی روابط با جهان لنگه کش پرت کردند. با این شرایط دیگر عجیب نیست که این همه ابر از دلوایسی و نگرانی این تفکر در روزهای اخیر باعث تعجب شود و حتی واکنش مسعود پزشکیان را نیز در پی داشته باشد.

در حقیقت دلوایس های مذاکره و توافق در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی که مدام بر طبل بی فایده بودن مذاکره و مخالفت با آن و آتش زدنش می کوبیدند، حالا بار دیگر دلوایس شده اند، اما این بار برای مکنایسم ماشه و بازگشت تحریم ها!

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

در حقیقت دلوایس های مذاکره و توافق در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی که مدام بر طبل بی فایده بودن مذاکره و مخالفت با آن و آتش زدنش می کوبیدند، حالا بار دیگر دلوایس شده اند، اما این بار برای مکنایسم ماشه و بازگشت تحریم ها!

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

عجیب این که روزگاری جریان سیاسی نگران ودلوایس برای اسنپ بک، نه تنها بر جام و مذاکره را «کیانات» می دانست که حتی حامی تفکری بودند که قطعنامه های شورای امنیت را «کاغذپاره» می خواند اما اکنون همان طیف که روزگاری با برگزاری همایش پرسر و صدای «دلوایسیم» به دولت روحانی و مذاکرات حمله می کردند، در جایگاه طلبکار ایستاده و دولت های پیشین را به خاطر مکنایسمی متهم می کند که ریشه های آن به همان سال های سیاست تقابل بازمی گردد.

هزینه های سیاست تقابل

واقعیت این است که رویکرد تقابل گرایانه جریان تندرو، در طول سال های گذشته، هزینه های سنگینی بر ایران تحمیل کرده و شش قطعنامه سازمان ملل محصول همین رویکرد بود. چنان که تحریم های بانکی و نفتی که از دل همان قطعنامه ها سر بر آورد، همچنان آثارش را بر اقتصاد ایران باقی گذاشته است.

در این میان توافق بر جام، فارغ از همه ضعف ها و محدودیت هایش، کوششی بود برای کاستن از همین فشار ها و بازگرداندن ایران به مدار تعاملات جهانی؛ باوری که مسعود پزشکیان نیز به صراحت همچنان از آن دفاع می کند.

امروز اما همین جریان که روزگاری مخالف توافق بود، حالا دولت را به دلیل خطر فعال شدن مکنایسم ماشه متهم می کند و در شرایطی که روزگاری به خاطر مذاکره و رفع تحریم ها خواهان محاکمه ظریف و روحانی بود حالا برای عدم رفع تحریم ها خواهان محاکمه آنان است و آن هم در شرایطی است که مکنایسیم ماشه دقیقاً همان قطعنامه هایی را فعال می کند و تحریم هایی را بازمی گرداند که در دوران محمود احمدی نژاد و سعید جلیلی به کشور تحمیل شدند.

تندروها و این بار صدای خروج از NPT

حالا اما جدیدترین موضع همین جریان همیشه دلوایس، طرح «خروج ایران از پیمان منع گسترش سلاح های هسته ای (NPT)» است؛ پیشنهادی که در تقابل خطرناک است، بلکه می تواند هزینه هایی غیر قابل محاسبه برای کشور به همراه داشته باشد.

خروج از NPT به معنای قرار گرفتن ایران در موقعیتی مشابه کره شمالی است؛ کشوری منزوی، تحت شدیدترین تحریم ها و محروم از هر گونه تعامل اقتصادی پایدار.

این پیشنهاد نیز در حالی است که حتی روسیه و چین به عنوان متحدان سنتی ایران هم در برابر چنین تصمیمی از آن حمایت نخواهند کرد، چرا که آنها هم خواهان حفظ رژیم عدم اشاعه هسته ای هستند. بنابراین، چنین اقدامی بیش از آن که امتیازی برای ایران باشد، به همراه دشمنی باشد، دستاویزی برای اجماع جهانی علیه کشور خواهد شد.

خطر اصلی از درون

سخنان روزهای اخیر پزشکیان از این جهت اهمیت دارد که ببر خطری اشاره دارد که اغلب در هیاهوی سیاست خارجی فراموش می شود؛ خطر شکاف داخلی.

اگر نیرو های سیاسی داخلی به جای نقد منصفانه، همچنان بر طبل تناقض گویی بکوبند و دولت ها را متهم سازند، در عمل همان چیزی می شود که دشمنان بیرونی می خواهند؛ یعنی تضعیف انسجام ملی.

بر جام و مکنایسم ماشه، بخشی از واقعیت امروز سیاست ایران است؛ اما تناقض رفتاری جریان تندرو نشان می دهد که دغدغه اصلی آنان نه منافع ملی، بلکه منافع جناحی و سیاسی است.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

اکنون که پای آینده ایران و سر نوشت میلیون ها ایرانی در میان است، بیش از هر زمان دیگر نیاز به عقلانیت ودوری از تصمیم های هیجانی احساس می شود و خروج از NPT با سیاست های ماجراجویانه دیگر، نه تنها مشکلی را حل نخواهد کرد، بلکه می تواند ایران را در موقعیتی به مراتب دشوار تر از امروز قرار دهد.

بخواهید به سرعت حمله کند و در حال حاضر فکر نمی کنم اسرائیل با وجود بازدارندگی ایران، به کشورمان حمله کند. بخشایش درباره برخی اظهارات مبنی بر اینکه برخی های گویند با کسانی که بر جام را تنظیم کردند و اسنپ بک را پذیرفتند باید برخورد شود، گفت: وقتی ما قرار دای ر تنظیم می کنیم و می پذیریم یعنی حاکمیت پذیرفته، مجلس پذیرفته و طبیعتاً افرادی که چنین ادعایی می کنند که این مکنایزم نقطه ضعف و خیانت بوده و ناتوانستند و یا نادانی بوده و یا بیشتر از این نمی توانستند، باید خودشان به مذاکره مربوط و نبودن بیند می توانند در مذاکره با لاریان به دست یازند یا نه، این طور نیست که بگوییم این ها خیانت کردند چون اگر خیانت کرده بودند، خیانتشان معلوم می شد.

پیش نویس قطعنامه روسیه

این تحلیل گر مسائل بین الملل مهم ترین مسئله سیاست خارجی مکنایزم ماشه دانست و بیان کرد: چند گزینه روی میز قرار داشت اول گزینه تمدید تحت عنوان پیش نویس قطعنامه شورای امنیت توسط روسیه بود که روس ها با شرکتی برای ایران ارائه دادند و این گزینه مردی اعتمادی کشور های غربی قرار گرفت. گزینه دوم پیشنهادی برای اروپایی بود که ایران شروطی را پذیرد؛ از جمله آغاز مذاکرات، آغاز بازرسی ها و تعیین جای اورانیوم قدیمی در کشور که ۶ ماه مکنایسم ماشه به تعویق بیافتد.

وی خاطرنشان کرد: گزینه سوم این بود که عملاً پرونده به شورای امنیت راجع شود که اتفاق افتاد و در طول حدود یک ماهه ای که تا بازگشت تحریم ها باقی مانده، یکسری اختلافات با ایران حل شود و اگر این اختلافات حل گردد، عملاً در قالب ساز و کارهای حل اختلاف، قطعنامه ها فعال نخواهند شد و به تبع آن، تحریم ها باز نخواهد گشت. در غیر این صورت، اگر اختلافات ادامه یابد، روند اجرای مکنایزم ماشه به بازگشت تحریم ها منتهی خواهد شد؛ اگر ابتکار بازی شکل بگیرد، اروپایی ها سعی خواهند کرد مسیر سوم را پیش ببرند. این امر با اعلام شروع اسنپ بک در طول یک ماه عملاً ایران را زیر فشار، تحت تحریم مکنایزم ماشه قرار داد است.

موردی اعتمادی کشور های غربی قرار گرفت

این تحلیل گر مسائل بین الملل مهم ترین مسئله سیاست خارجی مکنایزم ماشه دانست و بیان کرد: چند گزینه روی میز قرار داشت اول گزینه تمدید تحت عنوان پیش نویس قطعنامه شورای امنیت توسط روسیه بود که روس ها با شرکتی برای ایران ارائه دادند و این گزینه مردی اعتمادی کشور های غربی قرار گرفت. گزینه دوم پیشنهادی برای اروپایی بود که ایران شروطی را پذیرد؛ از جمله آغاز مذاکرات، آغاز بازرسی ها و تعیین جای اورانیوم قدیمی در کشور که ۶ ماه مکنایسم ماشه به تعویق بیافتد.

وی خاطرنشان کرد: گزینه سوم این بود که عملاً پرونده به شورای امنیت راجع شود که اتفاق افتاد و در طول حدود یک ماهه ای که تا بازگشت تحریم ها باقی مانده، یکسری اختلافات با ایران حل شود و اگر این اختلافات حل گردد، عملاً در قالب ساز و کارهای حل اختلاف، قطعنامه ها فعال نخواهند شد و به تبع آن، تحریم ها باز نخواهد گشت. در غیر این صورت، اگر اختلافات ادامه یابد، روند اجرای مکنایزم ماشه به بازگشت تحریم ها منتهی خواهد شد؛ اگر ابتکار بازی شکل بگیرد، اروپایی ها سعی خواهند کرد مسیر سوم را پیش ببرند. این امر با اعلام شروع اسنپ بک در طول یک ماه عملاً ایران را زیر فشار، تحت تحریم مکنایزم ماشه قرار داد است.

۱۷ اکتبر ایران دومینوار در دام های افتاد که نتانیاهو شکل داده بود

این نماینده پیشین مجلس در شرح شرایط حال حاضر ایران عنوان کرد: اتفاقی که اکنون افتاده این است که بعد